ΕΤΟΣ ΙΑ'. Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 2 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1897 Αριθ. 506

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ. χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
11 Ὁδὸς Μουσῶν 11
Ἀπέναντι Νέας Ἐφημερίδος

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ΟΚΤΩ ἡμερῶν.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπερ καὶ «Ἑστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καθημεριναὶ ἐντυπώσεις. Αἱ ἀρχόντισσαί μας. — Ἡ πολυτέλεια (κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Μαρίας Δεραίμ).—Τιμαὶ εἰς μνήμην τῆς Μαρίας Δεραίμ (ὑπὸ κ. Μαρίας Πωτύ).—Ὁ Κορρέγιος καὶ τὸ ἔργον του (κατὰ τὴν Μαργαρίταν Ἀλβάνα Μηνιάτη). — Ἡ λευκὴ κόμη ὑπὸ δος Α. Καλαμᾶ).— Ἀμάραντος καὶ δάφνη (ὑπὸ φιλανθοῦς). — Χοροί. Εἰδοποιήσεις.—Ἐπιφυλλίς.

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΑΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Καλή μου φίλη,

Χιόνια, μάλιστα χιόνια καὶ ψῦχος τρομερὸν κατὰ τὴν φθινοπωρινὴν αὐτὴν ἐποχήν. Εἶναι βέβαια ἀπίστευτον διὰ τὰς Ἀθήνας μὲ τὸ γλυκὺ καὶ συγκερασμένον κλῖμά των ὅτι πρὶν ἢ ὁ Ὀκτώβριος ἡμᾶς ἀφήσῃ, μᾶς ἐπεσκέφθησαν τὰ χιόνια, τὰ ὁποῖα σιγὰ, σιγὰ καὶ ἥσυχα ὡς πτῖλα παλλεύκων περιστερῶν, ἀφοῦ ταλαντεύονται ἐπί τινας στιγμὰς εἰς τὸν ὁρίζοντα, πίπτουν καὶ στρώνονται ἁπαλὰ εἰς τοὺς δρόμους, εἰς τὰ κεραμίδια, εἰς τὰ φύλλα τῶν δένδρων, τὰ ὁποῖα δὲν ἐπρόφθασαν κἂν νὰ φυλλορροήσουν, καὶ περιβάλλουν ὡς μέγα, ἀπέραντον σάβανον ὅλην τὴν φύσιν.

Καὶ ὁ οὐρανός μας εἴπερ ποτε φαιός, εἴπερ ποτε μολύβδινος, φαίνεται φιλοξενῶν ὑπὸ τὰ σκοτεινὰ παραπετάσματά του πολλὰς ἀκόμη λευκὰς νύμφας, μὲ τὰ παγωμένα πτερὰ τῶν ὁποίων θὰ στρώσῃ ἴσως καὶ αὔριον καὶ μεθαύριον τοὺς δρόμους μας, καὶ μὲ τὴν ἔτι ψυχροτέραν πνοήν των, τίς εἶδε πόσους δυστυχεῖς θὰ παγώσῃ καὶ ἐξαντλήσῃ.

Ἐγὼ, ἡ ὁποία τόσον ἀγαπῶ τὴν χιόνα καὶ τόσον ἀνεζωογονούμην ἄλλοτε μὲ τὸν ψυχρὸν καὶ παγωμένον καιρὸν, εἶμαι ἤδη καταδικασμένη εἰς περιορισμὸν ἐντὸς θερμοῦ δωματίου, εὐθὺς ὡς τὸ θερμόμετρον κατέλθῃ βαθμούς τινας καὶ ἡ χιὼν στρώσῃ ἀνὰ τὸ ἄπειρον τὴν σινδόνα της.

Δὲν ἀπολαμβάνω λοιπὸν πλέον τὴν ἐπιβάλλουσαν καὶ μεγαλοπρεπῆ τοῦ χειμῶνος ποίησιν, τὴν ὁποίαν μόλις φέτος ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἐδῶ διαμονῆς παρουσιάζουν αἱ Ἀθῆναι. Ὅλη ἡ ἰδική μου ποίησις περιορίζεται εἰς τὴν ἀκτινοβολίαν, τὴν θερμὴν καὶ γελαστὴν τῆς θερμάστρας μου, καὶ εἰς τὰς στενὰς χιονοστρωμένας λωρίδας τῶν δρόμων καὶ τῶν στεγῶν, ἃς διακρίνω ἀπὸ τὰ παράθυρά μου. Ἀλλὰ καὶ τὸ θέαμα αὐτὸ δὲν διαρκεῖ πολύ, διότι ἠξεύρεις ὅτι ὅσον ψῦχος καὶ ἐὰν ἔχωμεν ἐδῶ, ἡ χιὼν δὲν μένει περισσότερον ἀπὸ ὀλίγας ὥρας ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Καὶ τοῦτο εὐτυχῶς, διότι φαντάζεσαι πόσον τρομερὸν εἶναι διὰ τοὺς ἀτυχεῖς πρόσφυγας, τοὺς παρεπιδημοῦντας ἐν Ἀθήναις καὶ στερουμένους τῶν πάντων, νὰ ὑφίστανται τὸ παγερὸν αὐτὸ ψῦχος μὲ τὰ ὀλίγα ἐνδύματα καὶ κλινοσκεπάσματα, μὲ τὰ ὁποῖα ἡ φιλανθρωπία τοὺς ἐφωδίασε, χωρὶς νὰ ἔχουν τὰ ἔπιπλα καὶ τὰ χειμερινά των ἐνδύματα, ἀλλ' οὔτε ἄνετα τὰ μέσα τῆς συντηρήσεως, ὅπως τουλάχιστον διαιτῶνται καλῶς.

Καὶ ἀκόμη διὰ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ ὄχλου, τοὺς σκληραγωγημένους καὶ συνειθισμένους εἰς τὰς στερήσεις καὶ κακουχίας, τὸ πρᾶγμα εἶναι κάπως ὑποφερτόν. Ἀλλὰ διὰ τὰς καλομαθημένας οἰκογενείας, αἱ ὁποῖαι ἀπὸ τῆς μιᾶς ἡμέρας εἰς τὴν ἄλλην ἔμειναν μὲ ὅ,τι ἔφεραν ἐπάνω των, ἡ κατάστασις αὕτη δύναται νὰ ἔχῃ τρομερὰς καὶ πολὺ δυσαρέστους συνεπείας.

Ἰδοὺ διατί, φίλη μου, ἡ ἀνατροφὴ πρέπει νὰ εἶναι τοιαύτη, ὥστε νὰ μὴ μᾶς εὑρίσκῃ ἀπροετοιμάστους διὰ τὰς διαφόρους τῆς τύχης παλιμβουλίας. Ἰδοὺ διατὶ αἱ μητέρες ὅλαι ὀφείλουν νὰ ἐγκολπωθοῦν καὶ ἀκολουθήσουν τὸ σύστημα τῆς ἀγγλικῆς ἀνατροφῆς, τὸ σύστημα τῆς σωματικῆς ἀσκήσεως καὶ σκληραγωγίας καὶ ἐξοικειώσεως μὲ πᾶσαν ἀτμοσφαιρικὴν μεταβολήν, μὲ πᾶσαν κακουχίαν. Ἰδοὺ διατὶ οὔτε αἱ θυγατέρες μας, οὔτε οἱ υἱοί μας δὲν πρέπει νὰ φαίνωνται, προοριζόμενοι μόνον διὰ τὴν εὐτυχίαν καὶ τὴν χαρὰν καὶ τὰς ἀπολαύσεις τῆς

ζωῆς, διότι συμβαίνει συνεχῶς ἡ ἀστασία τῆς τύχης διὰ μιᾶς ἀποτόμου στροφῆς νὰ μεταβάλῃ καθ' ὁλοκληρίαν τὴν ζωὴν καὶ ἀντὶ μειδιαμάτων καὶ εὐτυχίας, μόνον πικρίας καὶ θλίψεις νὰ ἀποκομίζῃ τις ἐξ αὐτῆς.

Αἱ ἀρχόντισσαί μας

Ἰδοὺ ἀκριβῶς ποίαν παρατήρησιν ἔκαμα τὰς ἡμέρας αὐτὰς εἰς τὸ μάθημα τῆς μαγειρικῆς τοῦ οἰκοκυρικοῦ μας Σχολείου. Εἰξεύρεις ὅτι ἐδέχθην πολλάς, πολλὰς πρόσφυγας, τῶν ὁποίων ὁ ἀριθμὸς ὑπερβαίνει τὸν τῶν ἐπὶ διδάκτροις, ἐπιθυμοῦσα νὰ φανῶ χρήσιμος εἰς τὰ θύματα αὐτὰ τῶν ἐθνικῶν μας δυστυχημάτων.

Λοιπὸν εἰς τὸ μάθημα τῆς μαγειρικῆς εἶπον, ὅτι καὶ αὐταὶ ὀφείλουν νὰ λαμβάνουν ἐνεργότερον μέρος, νὰ μαγειρεύουν, νὰ βοηθοῦν, νὰ ἐξοικειῶνται ἐν γένει εἰς τὴν ἐργασίαν. Παρευθὺς εἶδον τὰ μέτωπα τῶν περισσοτέρων ἐξ αὐτῶν νὰ συνοφρυωθοῦν, καὶ ὡσεὶ ἔκφρασις διαμαρτυρίας καὶ παραπόνου νὰ ζωγραφισθῇ εἰς τὸ πρόσωπόν των.

Τὴν ἐπαύριον ἐπανέλαβον πρὸς τὰς κυρίας τὴν αὐτὴν παρατήρησιν καὶ πρώτη ἡ δεσποινὶς Κουντουριώτου ἠγέρθη ἀπὸ τὴν θέσιν της, ἐσήκωσε τὰ μανίκια της καὶ ἀνέλαβε νὰ κατασκευάσῃ μόνη της μὲ τὰς ἀριστοκρατικὰς χεῖράς της ἓν κοπιαστικὸν καὶ δύσκολον φαγητόν. Ἡ κόρη τοῦ μεγάλου αὐλάρχου τοῦ βασιλικοῦ οἴκου, ἡ ἐγγονὴ τοῦ μεγάλου πατριώτου, ὅστις ἐκένωνε τὰς λίρας καὶ τὰ τάλληρα ἀπὸ τὰς παροιμειώδεις καταστάσας στέρνας τοῦ μεγάρου του διὰ νὰ πληρώνῃ τὰ ἔξοδα τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 21, δὲν ἐδίσταση καὶ δὲν ἐθεώρησε ταπεινωτικὸν νὰ μεταχειρισθῇ τὰς χεῖράς της, ὅπως παρασκευάσῃ φαγητόν, ὡς ἐθεώρησε τιμήν της νὰ ἐγγραφῇ πρώτη εἰς τὸ μάθημα τῆς μαγειρικῆς καὶ νὰ ἀκολουθήσῃ χωρὶς μίαν ἀπουσίαν, τακτικῶς, ἀνελλιπῶς ὅλα τὰ μαθήματα ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας. Καὶ παρ' αὐτὴν κυρίαι καὶ νεάνιδες τῶν ἀριστοκρατικωτέρων τάξεων ἔπραξαν καὶ πράττουν τὸ ἴδιον, ἐργαζόμεναι ἀκούραστοι καὶ ἀψηφοῦσαι τὴν καυστικὴν τῶν φουρνέλων ἀτμόσφαιραν καὶ ὅλας τὰς ἀνιαρότητας, ἃς συνεπάγεται ἡ προετοιμασία τοῦ φαγητοῦ, διότι ἐννοοῦν τὴν ἀνάγκην νὰ ἐξοικειωθοῦν περισσότερον εἰς τὸ τόσον χρήσιμον καὶ ἀναγκαῖον τῆς μαγειρικῆς μάθημα, νὰ ἐπιβλέπουν μόναι των τὰς ὑπηρεσίας των, νὰ ὁδηγοῦν καὶ διδάσκουν αὐτάς, ἐν παρουσιασθησομένῃ δὲ ἀνάγκῃ καὶ νὰ τὰς ἀναπληροῦν.

Αἱ μεσαῖαι δὲ τάξεις, ἀκριβῶς ἐκεῖναι, αἱ ὁποῖαι ἔχουν κα περισσοτέραν ἀνάγκην νὰ ἐργάζωνται, ἀκριβῶς ἐκεῖναι, αἱ ὁποῖαι συχνὰ πυκνὰ αἰτιῶνται τὰς μεγάλας οἰκογενείας τοῦ τόπου, ὡς διδούσας δῆθεν τὸ παράδειγμα τῆς πολυτελείας, αἱ τάξεις αὐταί, πλὴν εὐαρίθμων ἐξαιρέσεων, δὲν εὐκαιροῦν νὰ μάθουν μαγειρικήν, διότι αἱ ὧραί των ὅλαι εἶναι ἀπησχολημέναι ἀπὸ τὰς ξένας γλώσσας καὶ τὸ κλειδοκύμβαλον.

Δὲν θέλω βεβαίως νὰ εἴπω μὲ αὐτό, ὅτι ὅλαι αἱ μητέρες τῆς μέσης κοινωνικῆς μας τάξεως σκέπτονται οὕτω, ἀλλ' οὔτε ὅτι δὲν ἔχομεν οἰκοκυράς, αἱ ὁποῖαι ἀπὸ τὰ μικρά των ἔτη συνειθίζουν τὰ παιδιά των εἰς τὴν ἐργασίαν καὶ τὸ οἰκοκυρεό. Καὶ καθὼς σοῦ εἶπα ὑπάρχουν πολλαὶ μαθήτριαι τοῦ Οἰκοκυρικοῦ Σχολείου, ἀνήκουσαι εἰς τὴν τάξιν αὐτήν. Ἀλλὰ τὸ ἐπικρατοῦν στοιχεῖον καὶ μεταξὺ ἐκείνων, αἵτινες προσεφέρθησαν εὐγενῶς νὰ διδάξουν Ἑλληνικὴν μαγειρικὴν καὶ γλυκίσματα καὶ μεταξὺ τῶν μαθητριῶν τῶν τακτικῶν, ἀνήκει εἰς τὴν λεγομένην ἀριστοκρατίαν μας. Ἄξιον δὲ παρατηρήσεως εἶναι ὅτι ἐὰν τὸ ὄνομα τῆς ἐγγονῆς τοῦ Κουντουριώτου φιγουράρῃ πρῶτον εἰς τὸ μάθημα τῆς μαγειρικῆς, τὸ ὄνομα τῆς ἐγγονῆς τοῦ Τσαμαδοῦ εὑρίσκεται ἐπίσης πρῶτον εἰς τὸ μάθημα τῆς ραπτικῆς. Ὅπου ἀποδεικνύεται ὅτι τὸ λόγιον «*noblesse oblige*» τὸ ἐννοοῦν ὑπὲρ πάσας τὰς ἄλλας αἱ ἀρχόντισσαί μας, αἱ ὁποῖαι καὶ τὰ καθήκοντά των πρὸς ἑαυτὰς καὶ τοὺς οἴκους των ἐννοοῦν καλῶς, καὶ τὸ παράδειγμα τοῦ καλοῦ δίδουν πάντοτε πρῶται, τὸ ὁποῖον καιρὸς εἶναι νὰ ἀρχίσουν νὰ παρακολουθοῦν καὶ αἱ ἄλλαι τάξεις.

Η ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑ

Σχετικῶς μὲ τὸ περὶ πολυτελείας ζήτημα, τὸ ἀπασχολῆσαν ἐσχάτως τὴν ἡμετέραν δημοσιογραφίαν, δημοσιεύομεν ἐν μεταφράσει μελέτην περὶ πολυτελείας τῆς ἐπιφανοῦς καὶ ἀοιδίμου φιλοσόφου Μαρίας Δεραίμ, ἧς τὸ ὄνομα φέρει ἤδη μία τῶν κεντρικωτέρων παρισινῶν ὁδῶν :

«Ἐπεκράτησεν ἡ συνήθεια νὰ αἰτιώμεθα τὴν πολυτέλειαν, νὰ ἐπιτιθέμεθα κατ' αὐτῆς καὶ νὰ τὴν καταγγέλλωμεν ὡς παράγοντα πάσης ταπεινώσεως, πάσης κοινωνικῆς καταπτώσεως. Ἀλλ' ἡ πολυτέλεια οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ προϊὸν μεγάλης πνευματικῆς, ἐπιστημονικῆς, καλλιτεχνικῆς καὶ ἐμπορικῆς ἀναπτύξεως. Δὲν θὰ ὑπῆρχε βεβαίως ποσῶς πολυτέλεια, ἐὰν δὲν ὑπῆρχε βιομηχανία, ὡς δὲν θὰ ὑπῆρχε βιομηχανία, ἐὰν δὲν ὑπῆρχον τέχναι καὶ ἐπιστῆμαι, ἀφοῦ δι'αὐτῶν δημιουργοῦνται αἱ ἐπινοήσεις, οἱ μηχανισμοί, τὰ ἐπαγγέλματα, ἀλλ' οὔτε θὰ ὑπῆρχον αἱ ἐπιστῆμαι ἄνευ πνεύματος καὶ εὐφυΐας. Ἡ πολυτέλεια λοιπὸν εἶναι ἡ συνέπεια τῶν ὑψηλοτέρων καὶ ἐντιμοτέρων ἀνθρωπίνων πλεονεκτημάτων καὶ ἰδιοφυϊῶν. Ἡ πολυτέλεια ἐν τούτῳ εἶναι ἐπὶ τόσον εὐκτέα, καθ' ὅσον εἶναι ἔνδειξις τῆς γενικῆς ὑλικῆς εὐεξίας. Ἀποτελεῖ τὴν ἐπικράτησιν τοῦ ὡραίου ἐπὶ τοῦ ἀσχήμου, τῆς καλαισθησίας καὶ τῆς χάριτος ἐπὶ τῆς ἀτελοῦς ἀναπτύξεως τοῦ αἰσθήματος τοῦ καλοῦ. Ἡ πολυτέλεια συνεπῶς θὰ διαρκέσῃ ὅσον καὶ ὁ κόσμος, καὶ ἡ ἀνθρωπότης θὰ ἔχανε τὸ κυριώτατόν της γόητρον, ἐὰν συνέβαινεν ἄλλως. Ἡ γνῶσις αὕτη τοῦ ἁρμονικοῦ, τοῦ συμμετρικοῦ, τοῦ ὡραίου, τοῦ κομψοῦ, ἡ ὑπερτάτη αὕτη δεξιότης περὶ τὴν κατασκευήν, ἡ ἀποκτηθεῖσα κατόπιν μακρᾶς ἐξελίξεως τῆς ἐργασίας θὰ μᾶς ἐμποδίσουν πάντοτε νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν ἀρχικὴν ἀπλότητα, ἥτις ἀποτελεῖ τὴν ἔνδειξιν τῆς νηπιότητος τῶν τεχνῶν καὶ τῆς βιομηχανίας.

Ἡ πολυτέλεια δὲν εἶναι φύσει οὔτε ἠθική, οὔτε ἀνήθικος. Εἶναι οὐδετέρα καὶ ἡ ἐπιρροή της ποικίλλει ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἀνατροφὴν καὶ τὴν κατάστασιν τῶν συνειδήσεων. Δὲν εἶναι ἢ ὑπερβολὴ εὐμαρείας. Συνετέλεσεν εἰς ἀνάπτυξιν ἐλαττωμάτων τινῶν, τὰ ὁποῖα ἄλλως τε εἶχον προηγηθῆ αὐτῆς, καὶ προήγαγεν εἰς φῶς ἀρετάς τινας, ὡς τὴν τῆς εὐκοσμίας, τῆς λεπτότητος, τῆς ἁρμονίας καὶ τῆς γοητείας, αἵτινες ἦσαν ἄγνωστοι εἰς τὸ παρελθόν.

Ἐπειδὴ πᾶσα κατάπτωσις ὑπῆρξε σύγχρονος τῆς πολυτελείας, ἐθεωρήθη αὕτη ὡς ἀρχικὴ τῆς καταπτώσεως ἀφορμή, ἐνῷ ἁπλῶς ἦτο φαινόμενον συμπαρομαρτοῦν. Ἐπειδὴ δὲ ἡ λέξις κατάπτωσις δὲν δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ ἢ εἰς τὴν ταπείνωσιν χώρας, προαχθείσης εἰς πλήρη ἀκμήν, ἡ πολυτέλεια φυσικῶς ὑπάρχει εἰς πᾶσαν κοινωνίαν πίπτουσαν διὰ τὸν ἁπλούστατον λόγον, ὅτι ἀπετέλεσεν ἀναπόσπαστον μέρος τῆς αὐτῆς κοινωνίας ἐν τῇ ἀκμῇ της, χωρὶς νὰ ἔχῃ τὴν ἰδιότητα νὰ παρεμποδίζῃ τὴν πτῶσιν. Ἰδοὺ ἡ παρανόησις. Ἡ πολυτέλεια λοιπὸν δὲν κατέστρεψεν οὔτε τὴν Ἀνατολήν, οὔτε τὰς Ἀθήνας, οὔτε τὴν Ρώμην, οὔτε τὸ Βυζάντιον, διότι ἡ νοσηρὰ τῆς καταστροφῆς των ἀφορμὴ εὑρίσκετο ἀλλαχοῦ. Ἡ ἐσπευσμένη συγκρότησις δημοκρατικοῦ πολιτεύματος ὑπῆρξεν ὀλεθρία διὰ τὰς Ἀθήνας, τῶν ὁποίων ὁ λαὸς δὲν ἦτο ἐπαρκῶς παρεσκευασμένος διὰ τὸ πολίτευμα τοῦτο. Πλὴν τούτου δέ, ὡς παρατηρεῖ ὁ Montesquy *οἱ πολῖται Ἀθηναῖοι ὑπερηφανεύθησαν τόσον διὰ τὴν νίκην τῆς Σαλαμῖνος, εἰς τὴν ὁποίαν τόσον εἶχον συμβάλλει, ὥστε νὰ θεωροῦν ἑαυτοὺς ἴσους πρὸς τοὺς ἄρχοντας καὶ ἱκανοὺς νὰ ὑπαγορεύουν καὶ ἐφαρμόζουν νόμους.*

Ὡς πρὸς τὸ Βυζάντιον ἡ εἰσβολὴ τῶν Τούρκων καὶ αἱ σύνοδοι, τῶν ὁποίων ἕδρα ὑπῆρξεν ἡ Ἑλληνικὴ αὐτοκρατορία, ὑπῆρξεν ἡ κυριωτάτη τῆς καταπτώσεως του αἰτία. Αἱ οἰκουμενικαὶ αὗται σύνοδοι, αἱ ὁποῖαι ἐχρησίμευσαν ὡς πρόφασις εἰς ἀγόνους συζητήσεις, ἀφύπνισαν τὸ παλαιὸν συζητητικὸν πνεῦμα τῶν Ἑλλήνων. Οἱ μᾶλλον διακεκριμένοι νόες παρεσύρθησαν εἰς τὸ εἶδος αὐτὸ τῶν διαμαχῶν καὶ διήρχοντο τὸν καιρόν των συζητοῦντες ἐπὶ ἀσημάντων μικρολογιῶν, ἐνῷ ὁ ἐχθρὸς ὥδευεν ἐσπευσμένως κατὰ τῆς πόλεως. Οἱ Τοῦρκοι ἦσαν εἰς τὰ πρόθυρα αὐτῆς, γράφει ὁ Βολταῖρος καὶ οἱ σοφοὶ συνεζήτουν περὶ τῆς μετουσιώσεως τῆς διττῆς φύσεως τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ πολυτέλεια λοιπὸν εἶναι ἐντελῶς ἀθῶα τῶν ἀποδιδομένων αὐτῇ ἐγκλημάτων. Ἐν σχέσει πάντοτε πρὸς τὸν βαθμὸν τοῦ πολιτισμοῦ τῶν διαφόρων κοινωνικῶν περιόδων ἡ πολυτέλεια ἤκμασεν συμφώνως πρὸς τὴν χαρακτηρίζουσαν τὴν ἀνθρωπότητα ἐπιθυμίαν νὰ ὑπερέχῃ καὶ διακρίνηται πάντοτε· μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι ἐν σχέσει πρὸς τὰ μέσα, ἅτινα διέθετεν ἄλλοτε ἡ βιομηχανία, ἡ πολυτέλεια δὲν ἦτο τόσον λαμπρὰ ὅσον ἡ τῶν ἡμερῶν μας. Κατὰ τὸν δέκατον τρίτον αἰῶνα συνειθίζετο νὰ καλύπτουν τὰ πατώματα μὲ ψάθαν, λεπτοκομένην, ὡς συνειθίζουν νὰ καλύπτουν σήμερον αὐτὰ μὲ περσικοὺς τάπητας.

Ἡ πολυτέλεια δὲν ἐχρησίμευσέ ποτε ὡς ἀφετηρία ἐθνικῆς καταπτώσεως, ἐπαναλαμβάνομεν δὲ ὅτι συντελεῖ μόνον εἰς αὐτήν, ὅταν δὲν ὑπάρχῃ ἰσορροπία μεταξὺ τῆς ἠθικῆς ἀναπτύξεως καὶ τῶν φυσικῶν ἐνστίκτων. Ἡ ἐξασθένησις βλέψεων ἰσχυροτέρων δὲν συνίσταται εἰς τὴν ἀπεριόριστον ἐπικράτησιν τῆς εὐμαρείας καὶ τῆς κομψότητος, ἀλλ' εἰς τὴν ἐξασθένησιν τῆς πίστεως πρὸς τὰς ἠθικὰς ἀρχάς, ἐφ' ὧν στηρίζονται αἱ κοινωνίαι. Ὅταν αἱ ἀρχαὶ κλονίζωνται, χάνεται ἡ πρὸς αὐτὰς πίστις. Ὅταν αἱ ἀλήθειαι αὐτῶν διαψεύδωνται παρὰ τῆς προόδου τῆς ἐπιστήμης, τότε πᾶσα ἡ ἀτομικὴ ἐνέργεια ἀναζητεῖ ἄλλο ἰδεῶδες ἐπὶ τῶν ἐπειγόντων συμφερόντων τῆς ζωῆς, ὅπου καὶ συγκεντροῖ προσωρινῶς πάσας τὰς ἐνεργείας καὶ τὰς προσπαθείας της. Ἡ ψυχὴ τότε, στερουμένη ὑπερτάτου ἰδεώδους, ἀτροφεῖ, ἐξευτελίζεται καὶ καταλαμβάνεται ὑπὸ ἀγενῶν ὁρμῶν. Ἐφ' ὅσον ἡ οὐσία καταστρέφεται, ἐπὶ τόσον οἱ τύποι προσλαμβάνουν μείζονα βαρύτητα, ὁπότε καὶ ἡ ἐπικρατοῦσα μέριμνα εἶναι ἡ τῆς ἐπιδείξεως. Τότε ἡ πολυτέλεια βασιλεύει, ἀλλὰ καὶ πάντα ταῦτα εἶναι ταυτοχρόνως πρόδρομος ἐπικειμένης μεταρρυθμίσεως ἢ ἀναδιοργανώσεως».

ΤΙΜΑΙ ΕΙΣ ΜΝΗΜΗΝ

ΤΗΣ ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΡΙΑΣ

ΤΟΥ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΥ ΖΗΤΗΜΑΤΟΣ

ΜΑΡΙΑΣ ΔΕΡΑΙΜ

(Ἀνταπόκρισις ἐκ Παρισίων).

Κατ' αὐτὰς ὑπεβλήθη πρὸς συζήτησιν καὶ μελέτην παρὰ τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου τῆς πόλεως τῶν Παρισίων τὸ πόρισμα τῶν ἐργασιῶν τοῦ προέδρου τῆς ἐπὶ τῆς ἱδρύσεως μνημείων ἐπιτροπῆς κ. Μοντῶ, ἐν σχέσει πρὸς τὴν θέσιν ἐν ᾗ θὰ στηθῇ καὶ τὸ σχέδιον τοῦ μνημείου, τὸ ὁποῖον θὰ ἱδρυθῇ εἰς τιμὴν τῆς ἀοιδίμου Μαρίας Δεραίμ, τῆς ἐν Παρισίοις πρωταγωνιστρίας τοῦ γυναικείου ζητήματος.

Καὶ ἐνῷ τὸ δημοτικὸν Συμβούλιον ἀφιέρωσεν ὁλόκληρον συνεδρίαν του εἰς τιμὴν τῆς ὑπερόχου γυναικός, ἡ ἀδελφὴ αὐτῆς κ. Feraisse Deraismes ἐλάμβανε παρὰ τοῦ ἀντικαθιστῶντος τὸν δήμαρχον τοῦ 17ου διαμερίσματος κ. Tamberlich τὴν κάτωθι ἐπιστολήν·

«*Κυρία,*

Λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ φέρω εἰς γνῶσίν σας ὅτι τὴν πρωΐαν ταύτην μετέβην εἰς τὸ ἐπὶ τῆς παρόδου Legendre σχολεῖον, ὅπως διαβιβάσω ἐπισήμως πρὸς τὴν δα Madeleine Vincent τὸ ἔγγραφον τῆς χρηματικῆς ὑποτροφίας, ἣν τόσον γενναίως ἐν ὀνόματι τῆς ἀοιδίμου ἀδελφῆς σας παρέχετε πρὸς τὴν κατ' ἔτος ἀριστεύουσαν μαθήτριαν τοῦ σχολείου τούτου.

Πρὶν νὰ ἐγχειρίσω τὸ ἔγγραφον ἀπηύθυνα τοὺς κάτωθι σημειουμένους λόγους πρὸς τὴν βραβευομένην, ὧν ἀντίγραφον σᾶς παρακαλῶ νὰ δεχθῆτε, ὑποβάλλων ὑμῖν τὴν ἔκφρασιν τοῦ βαθυτάτου σεβασμοῦ μου.

TAMBERLICH»

Πάρεδρος τοῦ δημάρχου τοῦ 17ου Διαμερίσματος.

«*Δεσποινίδες,*

Ἐνετάλην παρὰ τοῦ κ. Δημάρχου νὰ ἐγχειρίσω πρὸς τὴν δα Madeleine Vincent διὰ δευτέραν ἤδη φορὰν τὸ ἔγγραφον τῆς χρηματικῆς ὑποτροφίας, τὴν ὁποίαν ἡ κ. Feraisse Deraismes χορηγεῖ ἐτησίως εἰς τὴν φιλεργοτέραν μαθήτριαν ἑνὸς ἐκ τῶν δημοτικῶν μας σχολείων, εἰς εὐγνώμονα ἀνάμνησιν τῆς ἀδελφῆς της Μαρίας Δεραίμ, τῆς πρό τινων ἐτῶν ἀποθανούσης.

Ἡ Μαρία Δεραὶμ ἦτο γυνὴ μὲ μεγάλην καρδίαν, τῆς ὁποίας ἡ ὑπέροχος εὐφυΐα καὶ ἀνάπτυξις ἐκίνει τὸν θαυμασμὸν πάντων τῶν εὐτυχησάντων νὰ τὴν γνωρίσουν. Καὶ τὴν μεγάλην ταύτην πνευματικὴν ὑπεροχήν της, ἣν ἠδύνατο νὰ χρησιμοποιήσῃ ὑπὲρ τῆς ἰδίας εὐτυχίας, προετίμησε νὰ ἀφιερώσῃ ὁλόκληρον εἰς τὴν ἀνατροφὴν καὶ ἠθικὴν ἀνάπτυξιν τοῦ φύλου της.

Διὰ τῶν φιλοσοφικῶν ἔργων της, διὰ τῶν μεγάλων ἀγώνων της ὑπὲρ τῶν νέων θεωριῶν περὶ τοῦ προορισμοῦ τῆς γυναικὸς εἰς τὴν οἰκογένειαν καὶ εἰς τὴν κοινωνίαν ἡ Μαρία Δεραὶμ ἐξησφάλισεν ἀναντιρρήτως θέσιν ἐπιφανῆ ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς ἐξελίξεως καὶ προόδου τῶν ἰδεῶν τοῦ XIX αἰῶνος.

Ἡ κ. Feraisses Deraismes, προλαμβάνουσα τὸ ἔργον τῆς ἱστορίας, ἠθέλησε νὰ ἐμπιστευθῇ κατ' ἔτος εἰς τὴν διάνοιαν καὶ τὴν καρδίαν μιᾶς καλῆς κόρης τὴν πολύτιμον παρακαταθήκην τῆς ἰδιαζούσης ἀγάπης τῆς ἀδελφῆς της πρὸς

τὴν ἐργαζομένην πνευματικῶς γυναῖκα. Ὁ κλῆρος κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο, ὡς καὶ κατὰ τὸ παρελθόν, ἔλαχεν εἰς τὴν δα Vincent, ἥτις θὰ διατηρήσῃ εἶμαι βέβαιος εὐγνώμονα μνήμην τῆς ἀοιδίμου εὐεργέτιδος τοῦ φύλου της».

Μαρία Πωτὺ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

Ο ΚΟΡΡΕΓΙΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ

ΣΤ'

Ὅπως ἡ ὡραία τῆς ἠοῦς ἐμφάνισις εἶναι προάγγελος θαυμασίας ἡμέρας, οὕτω καὶ ἡ καλλιτεχνικὴ δόξα τοῦ Κορρεγίου προηγγέλθη δι' ὡραίας ἀπαρχῆς. Εἰς Μανδούαν εἶχεν ἀποκαλυφθῆ εἰς αὐτὸν τὸ καλόν, ὡς τῷ ἀπεκαλύφθη καὶ ἡ ἀτομική του ἰδιοφυΐα. Ἔκτοτε ἤρχισε νὰ ζωγραφίζῃ μὲ τὴν ὑπερτάτην ἐκείνην ἐλευθερίαν, ἣν καὶ αὐτοὶ οἱ μεγάλοι διδάσκαλοι ἀποκτῶσι μόνον περὶ τὸ πέρας τοῦ σταδίου των. Πρᾶγμα πρωτάκουστον! Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης μόλις εἴκοσι τριῶν ἐτῶν εὑρίσκεται κάτοχος ἰδίου συστήματος· δὲν μιμεῖται κανένα· εἶναι *αὐτός*.

—Καὶ ἐγὼ εἶμαι ζωγράφος, εἶπε, πρὸ τῶν ὡραίων τοιχογραφιῶν τοῦ Mantegna. Καὶ ἐγὼ ἐπίσης εἶμαι Ἕλλην ὤφειλε κάλλιον νὰ εἴπῃ, διότι ὑπῆρξε τόσον περισσότερον Ἕλλην, ὅσον δὲν ἀντέγραψε τὰ ἑλληνικὰ ἔργα. Τὰ μεγάλα πρότυπα ἀνέπτυξαν τὴν ἔμφυτον διάθεσίν του εἰς τὴν ἐλευθέραν ἑρμηνείαν τῆς φύσεως. Εἶχε συλλάβει τὸ πνεῦμα τοῦ καλοῦ εἰς τὸ ἄμεσον αἴσθημα τῶν μύθων τῶν Ἐθνικῶν. Τὸ ἀφῆκε δὲ νὰ ριζοβολήσῃ εἰς τὸ πνεῦμά του καὶ νὰ ἀναβλαστήσῃ μακρὰν πάσης συνθηματικῆς παραδόσεως ὡς ἄνθος τῆς ἰδίας διανοίας, τῆς ἰδίας του ὑπάρξεως. Δὲν ἐπεζήτησεν οὔτε τὰς ἐπιμελημένας γραμμάς, οὔτε τὰ ἀποτελέσματα τῶν χρωματισμῶν· ἀλλ' ἀφιέμενος εἰς τὰς ἰδίας ἐντυπώσεις τὰς ἠρμήνευε κατὰ τὸν ἁπλοϊκὸν καὶ ἐμβριθέστατον τρόπον τῶν Ἑλλήνων. Ἡ ἔμπνευσίς του ὁμοιάζει πρὸς πηγὴν ἄφθονον καὶ διαυγῆ, ἥτις καταρρέει ἀπὸ ὑψηλοῦ ὄρους καὶ σκορπίζεται εἰς τὰ πέριξ εἰς γλυκεῖαν δροσοβολίαν καὶ εἰς νάματα ἁγνὰ καὶ ζωογόνα. Γεννήματα τῆς δροσερᾶς πνοῆς του εἶναι τὰ λεπτοφυῆ ἄνθη καὶ τὰ γοητευτικὰ δημιουργήματα τῆς διανοίας του. Αἱ νύμφαι, οἱ ἔρωτες, οἱ θεοὶ εἶναι γεννήματα τῆς πνοῆς τοῦ ἑλληνικοῦ πνεύματος, τὸ ὁποῖον εἰσέδυσεν εἰς ὅλην τὴν φύσιν καὶ τὴν μετεμόρφωσεν ὡς δι' ἐνθέου δρόσου. Τὰ δημιουργήματα τοῦ Κορρεγίου ὀφείλουν τὴν ὕπαρξίν των εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ κόσμου ἐσκορπισμένην δρόσον αὐτὴν τῆς ψυχῆς. Ἡ χαρά, ἡ πλημμυροῦσα τὴν καρδίαν του, τὸν περιεκύκλου μὲ ἀτμόσφαιραν αἰθερίαν, μὲ ἄνοιξιν παντοτεινήν, εἰς τὸ μέσον τῆς ὁποίας ὁ Ὄλυμπος ἀφυπνίσθη καὶ πάλιν μὲ τὸ μειδίαμα εἰς τὰ χείλη.

Ἡ πρώρος αὕτη τελειότης μᾶς ἐκπλήττει, ἡ εὐκολία αὕτη μᾶς καταπτοεῖ. Ἀλλ' ἡ μαθητεία τῶν μεγαλοφυῶν εἶναι ταχυτέρα τῆς τῶν δεξιῶν φύσεων, αἵτινες ἐπιζητοῦσιν ὅ,τι ἡ μεγαλοφυΐα ἐφευρίσκῃ . . . . Εἰς τὸν Κορρέγιον ἡ ἔμπνευσις καὶ ἡ μαθηματικὴ ἀκρίβεια, ἡ φαντασία καὶ τὸ αἴσθημα τῆς Τέχνης, ἡ πλαστικὴ ἰδιοφυΐα καὶ ἡ φιλοσοφία συμβαδίζουν, καὶ συνεργάζονται πάντοτε. Δὲν ὑπάρχει παρὰ τοῖς νεωτέροις καλλιτέχναις παράδειγμα ἄλλο τοιαύτης ἁρμονίας τῶν καλλιτεχνικῶν δυνάμεων. Εἰς αὐτὰς ὀφείλει τὴν ἠρεμίαν, τὴν ἐνδόμυχον εὐχαρίστησιν, ἣν ἀποπνέουν τὰ ἔργα του, ἅτινα ἄνευ τῆς ἁρμονίας ταύτης θὰ ἀπέβαινον ἀνεξήγητα. Διότι δύναταί τις νὰ ἐπινοήσῃ τὰ πάντα πλὴν τῆς *εὐτυχίας*.

Εἶναι ἤδη καιρὸς νὰ ἴδωμεν τὸν ζωγράφον εἰς τὸ ἔργον. Εἰσέλθωμεν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Ἁγίου Παύλου εἰς Πάρμαν. Εἴπομεν ἤδη ὅτι εἶχεν ἀνατεθῆ εἰς τὸν Κορρέγιον ἡ διακόσμησις αὐτῆς παρὰ τῆς ἡγουμένης Ἰωάννας τῆς Πλακεντίας.

Ἐν τίποτε ἀρκεῖ εἰς τὸν καλλιτέχνην διὰ νὰ δημιουργήσῃ ὁλόκληρον κόσμον. Ὁ ζωγράφος εἶδε τρεῖς σελήνας εἰς τὸ οἰκόσημον τῆς μοναχῆς. Τὸ ἁπλούστατον τοῦτο σύμβολον τῷ ἀνέμνησε τὴν Ἑλληνίδα θεάν, εἰς ἣν ὀφείλεται τὸ ἀριστούργημά του, ἡ *Θήρα* τῆς Ἀρτέμιδος.

Τὸ ἐντευκτήριον τῆς ἡγουμένης τοῦ Ἁγίου Παύλου εἶναι δωμάτιον θολωτὸν πριγκηπικῆς κομψότητος καὶ ἁπλότητος ἐν ταύτῳ. Εἶναι τετράγωνον, φωτιζόμενον ἀπὸ ἓν εὐρύχωρον παράθυρον. Δεξιόθεν τῆς εἰσόδου εὑρίσκεται μεγαλοπρεπὴς ἑστία, τὴν ὁποίαν κοσμεῖ ἐκ τῶν ἄνω μέγα κάλυμμα σχήματος πυραμίδος. Ἐπὶ τοῦ τοίχου τούτου ὁ Κορρέγιος ἐζωγράφισε τὴν Ἀρτέμιδά του. Ἡ ὡραία θηρεύτρια μὲ τὴν ἡμισέληνον ἐπὶ τοῦ μετώπου κάθηται ἐλαφρῶς ἐπὶ τοῦ ἄκρου ἀρχαίου ἅρματος, μὲ τὸ πρόσωπον ὅλον σχεδὸν ἐστραμμένον πρὸς τὸν θεατήν. Ἡ μακρὰ ἐσθής της μὲ τὰς μεγαλοπρεπεῖς πτυχὰς καλύπτει χωρὶς νὰ κρύπτῃ τὰς θαυμασίας γραμμὰς τοῦ μεγαλοπρεποῦς σώματός της καὶ ἀφίνει νὰ φαίνεται γυμνὸς ὁ λευκός της τράχηλος. Κρατεῖ τὰ ἡνία τῆς ἐλάφου, τῆς σειρούσης τὸ ἅρμα, τῆς ὁποίας φαίνεται μόνον ἡ ράχις. Ἡ ὡραία κόμη της πλημμυρεῖ τοὺς ὤμους της καὶ ἀπὸ τοῦ ἄνω μέρους τῆς φαρέτρας της φαίνονται τὰ βέλη της. Τὸ τόξον συγκρατεῖται ἀπὸ ταινίαν περασμένην ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ της ὤμου. Ἡ στάσις της προδίδει τὴν ταχύτητα τοῦ δρόμου καὶ τὴν ὁρμὴν ἀκρατήτου κινήσεως. Ἡ ἐκ τοῦ τρελλοῦ αὐτοῦ δρόμου εὐχαρίστησις, ἡ δροσερότης τοῦ ἐλευθέρου ἀέρος δίδουν εἰς τὴν θαυμασίαν αὐτὴν θεὰν ζωηρότητα, λάμπουσαν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της καὶ ζωογονοῦσαν τὸ μειδιῶν στόμα της. Εἶναι εὐτυχὴς διασχίζουσα τὸ ἄπειρον· τὸ στῆθός της πάλλει ἐξ ἡδονῆς, ὁ πέπλος καὶ ἡ κόμη της κυματίζουν γύρῳ της.

Ἤθελέ τις πιστεύσει ὅτι ὁ ζωογόνος πρωϊνὸς ἀὴρ θωπεύει εὐχαρίστως τοὺς γυμνούς της βραχίονας καὶ περιβάλλει ἡδυπαθῶς τὸ σῶμα τῆς θεᾶς καὶ μαγίσσῃ ἐν ταύτῳ. Ἡ μεθυστικὴ ἀτμόσφαιρα, ἐν ᾗ φαίνεται πλέουσα, τὴν κάμνει νὰ ὁμοιάζῃ πρὸς Αὐγὴν ἱπταμένην εἰς ὑποδοχὴν τῆς Ἀνοίξεως. Χρώματα σφρίγους παρθενικοῦ ζωογονοῦν τὰς λεπτοφυεῖς παρειὰς καὶ τὰ ὑγρὰ χείλη της καὶ δίδουν εἰς τοὺς μεγάλους ὀφθαλμούς της βλέμμα μεστὸν γοητείας καὶ εὐτυχίας. Δὲν εἶναι ἡ σοβαρὰ Ἄρτεμις, μὲ τὸ ἰσχυρὸν σῶμα τῆς ἑλληνικῆς Τέχνης. Εἶναι Ἄρτεμις εἰκεία εἰς τοὺς θνητούς, ὅλη χαρά, γλυκύτης καὶ ἀφοσίωσις. Τὸ ἔργον τοῦτο τοῦ Κορρεγίου εἶναι Ἑλληνικὸν κατὰ τοῦτο, ὅτι ἡ ἀσυναίσθητος τῶν αἰσθήσεων ἡδονικὴ διατύπωσις εὑρίσκεται ἐν αὐτῇ εἰς πλήρη συνδυασμὸν μὲ τὰς ἀπολαύσεις τῆς ψυχῆς καὶ τῆς καρδίας. Εἰς τὴν συνύπαρξιν ταύτην τῶν ἀπολαύσεων τῆς ζωῆς καὶ τοῦ ἰδεώδους ὀφείλονται τὰ ἀριστουργήματα τῆς ἑλληνικῆς Τέχνης. Διὰ τοὺς Ἕλληνας καλλιτέχνας οἱ εὐτυχεῖς ἐκεῖνοι θεοὶ καὶ αἱ ἐντελεῖς γυναικεῖαι θεότητές των, αἱ στολισμέναι μὲ τόσα θέλγητρα, μὲ τόσον ἐξαιρετικὴν φύσιν δὲν ἦσαν φανταστικὰ ὄντα. Ἦσαν θαυμάσιαι καὶ γελασταὶ πραγματικότητες. Αἱ τελειότεραι ἀνθρώπινοι ἰδιότητες ὑπενεδύοντο τὰς ἐντελεστέρας μορφάς, λαμβάνουσαι μετὰ ταῦτα ὀνόματα θεῶν καὶ ἡρώων. Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ὁ νέος Κορρέγιος συνέλαβε τὴν ἰδέαν τῆς Ἀρτέμιδος, τῆς περιχαροῦς ταύτης θηρευτρίας.

(Κατὰ τὴν **Μαργαρίταν Ἀλβάνα Μηνιάτη**).

Η ΛΕΥΚΗ ΚΟΜΗ

Ι

— Θέλεις λοιπὸν νὰ μάθῃς τὴν θλιβερὰν αὐτὴν ἱστορίαν τοῦ βίου μου; μοὶ εἶπεν ἡ θεία μου ἡμέραν τινά. Ἤμεθα μόναι αἱ δύο. Ἡ μήτηρ μου εὑρίσκετο εἰς ταξείδιον καὶ μὲ εἶχεν ἀφήσει μετὰ τῆς ἀδελφῆς της, γλυκείας καὶ θελκτικῆς γυναικός, ἥτις μὲ ἠγάπα ἐξ ὅλης καρδίας καὶ μὲ εἶχε καθ' ὑπερβολὴν θωπεύσει ὅτε ἤμην παιδίον. Δὲν εἶχεν ὑπανδρευθῆ, ζῶσα ζωὴν μονήρη. Ἔλεγαν ὅτι ὑπῆρξε πολὺ ὡραία. Ἦτο δὲ ἀκόμη τοιαύτη καὶ μεθ' ὅλην τὴν πάλλευκον κόμην, ἥτις ἔστεφε τὸ γλυκὺ πρόσωπόν της, ἐφαίνετο νεωτάτη· ὑπῆρξεν ἐκ τῶν περιφανεστέρων νεανίδων τῶν Παρισίων καὶ πολλοὶ τὴν εἶχον ζητήσει εἰς γάμον, ἀλλ' αὕτη ἀπεποιεῖτο πάντοτε.

Ἦτο ψυχρὰ ἑσπέρα Ὀκτωβρίου καὶ θερμὸν πῦρ ἠκτινοβόλει εἰς τὴν ἑστίαν. «Μὲ ἐρωτᾷς, διατὶ ἐλευκάθην τόσον ἐνωρίς, εἶπεν, ἐνωρίτερον μάλιστα ἀφ' ὅτι φαντάζεσαι. Ἤμην εἰκοσαέτις τότε τέκνον μου. Ἄκουε σύ ἥτις ὁμιλεῖς μετ' ἐλαφρότητος περὶ ἔρωτος, διότι εἶναι ἱστορία ἔρωτος, ἡ τῆς λευκῆς μου κόμης.

Ἔχεις ἰδεῖ βεβαίως εἰς τὸ album τῆς οἰκογενείας τὴν εἰκόνα ἑνὸς ἐξαδέλφου μας, ἀποθανόντος πρὸ πολλοῦ, ἑνὸς ἀξιωματικοῦ τοῦ ναυτικοῦ, Πέτρου Βιλλεμέρ. Ἦτο ἀνὴρ εὐφυής, ἀξιωματικὸς νεώτατος, ἀξιέραστος, καλὸς καὶ ὀλίγον ὀνειροπόλος. Ἐγίνετο πάντοτε δεκτὸς μετὰ χαρᾶς ἐν τῇ οἰκίᾳ μας ὁσάκις ἤρχετο. Παιδίον δὲν τὸν ἐγνώρισα, διότι ἐσπούδασεν εἰς τὴν Ἀγγλίαν, εἶχε δὲ παρουσιασθῆ αἴφνης εἰς τὸν βίον μου, λαμπρὸς καὶ χαρίεις ταξιδιώτης, ὅστις ἐξήγειρε τὴν νεανικήν μου περιέργειαν μὲ τὰς διηγήσεις του. Ἐπειδὴ ἦτο στενὸς συγγενής μας, δὲν ἤρχετο μεθ' ἡμῶν ὁλοκλήρους ἑβδομάδας καὶ τὸν ἐθεώρουν ὡς ὀλίγον ἀδελφόν. Σοβαρὸς πάντοτε ἀπέναντι τῶν ἐξαδέλφων του, τῆς μητρός σου καὶ ἐμοῦ, ἐφαίνετο σχεδὸν ψυχρὸς καὶ τοῦτο ἀναμφιβόλως ἐκ τῆς ἀγγλικῆς ἀνατροφῆς, ἣν εἶχε λάβει.

Ἐν τούτοις κατὰ τὸ δέκατον ἕνατον ἔτος τῆς ἡλικίας μου, μετὰ μακρὰν διαμονὴν ἐν τῇ ἑξοχῇ μεθ' ἡμῶν, παρετήρησα εἰς αὐτὸν παράδοξον συγκίνησιν ὑπὸ τὸ βλέμμα μου, εἶδος ταραχῆς σιωπηλῆς πλὴν προφανοῦς. Αἱ γυναῖκες δὲν ἀπατῶνται εἰς ταῦτα, ἐγὼ δὲ μικρὰ φιλάρεσκος, ὡς ὅλαι αἱ νεάνιδες, ᾐσθανόμην ὅτι μὲ ἠγάπα καὶ ἐκολακευόμην ἐπὶ τούτῳ, εὑρίσκουσα αὐτὸν τῆς ἀρεσκείας μου.

Τὸ εὕρισκον ἀστεῖον ν' ἀγαπῶμαι καὶ τὸν ἄφινα νὰ μὲ λατρεύῃ. Ἦτο βέβαιον ὅτι μὲ ἠγάπα, τὸ ἔβλεπον, τὸ ἐνόουν, ἡμέραν τινὰ τὸ ἐξέφρασε σοβαρῶς, οἱ λόγοι του μὲ συνεκίνησαν, ἔλαβον τὴν τρέμουσαν χεῖρά του καὶ τὴν συνέθλιψα συγκεκινημένη. Ἀνεχώρει μετ' οὐ πολὺ δι' ἑξάμηνον ταξείδιον, ὅταν δὲ ἦλθε νὰ μ' ἀποχαιρετήσῃ ἡσύχως, χωρὶς νὰ εἴπω λέξιν τῷ ἔτεινα τὸ μέτωπον, εἰς τὸ ὁποῖον ἀπέθηκεν ἠρέμα ἐν φίλημα—τὸ πρῶτον.

Οἱ ναυτικοὶ λησμονοῦσιν, ἔλεγον συχνάκις οἱ περὶ ἐμὲ ὁμιλοῦντες. Ἐγὼ ἐπείσθην ὅτι οἱ ναυτικοὶ ἐλησμόναυν καὶ μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Πέτρου ἔμεινα ἐπὶ πολὺ σκεπτικὴ καὶ τεθλιμμένη. Ἀκολούθως ὁ πατήρ μου μᾶς εἰσήγαγεν εἰς τὸν κόσμον. Ἡ μήτηρ σου ὑπανδρεύθη ταχέως καὶ ἐγὼ εἶχα πληθὺν θαυμαστῶν.

Ἤμην εὐτυχὴς νὰ λατρεύωμαι καὶ ἀφιέμην νὰ λικνίζωμαι εἰς τοὺς ὡραίους λόγους, τοὺς ὁποίους μοὶ ἀπηύθυναν.

Ἐλησμόνησα ἐντελῶς τὸν Πέτρον καὶ ἀπεφάσισα νὰ νυμφευθῶ τὸν κύριον δὲ Ξ. , εὐγενῆ εὐπατρίδην, ὃν εἶχον συναντήσει εἰς τὸν κόσμον. Ἀλλ' αἴφνης ὁ ἀξιωματικὸς ἐπιστρέφει ἐκ τοῦ μακροῦ ταξειδίου του. Εἶχεν ἐπαναλάβει τὸ ψυχρὸν καὶ σοβαρὸν μαζῆ μας ὕφος του, μετ' ἀδιαφορίας δὲ ἔμαθε παρὰ τοῦ πατρός μου τὸν προσεχῆ γάμον μου.

Ἔμενε πλησίον μας εἰς τὴν ἐξοχήν, θηρεύων καὶ τερπόμενος μετὰ τοῦ θείου, χωρὶς νὰ μοὶ εἴπῃ τι πάντοτε ἐράσμιος, ἐκτὸς ἐκφράσεώς τινος θλιβερᾶς μομφῆς, ἣν παρετήρησα ἐσπέραν τινὰ εἰς τὸ γλυκὺ βλέμμα του καὶ ἥτις ἐν σιγῇ μοὶ ἀπηυθύνετο. Ἀλλ' ἴσως ἠπατήθην εἰς τὴν ἔκφρασιν τῶν ὀφθαλμῶν, πιθανὸν δὲ καὶ αὐτὸς νὰ μὲ εἶχεν ἐπίσης λησμονήσει ... ἐσκέφθην . . .

Ἡμέρας τινὰς μετὰ τὴν ἄφιξίν του, τὸν εὕρομεν ἐξηπλωμένον ἐπὶ τοῦ δαπέδου τῆς αἰθούσης, προσβεβλημένον ἐκ συμφορήσεως. Οἱ ἰατροὶ ἔσπευσαν. Φεῦ! οὐδὲν ἠδυνήθησαν! μετὰ μίαν ὥραν ἀπέθνησκεν ὁ γενναῖος ἀνὴρ χωρὶς νὰ δυνηθῇ νὰ εἴπῃ λέξιν...

* *
*

Θὰ ἐνθυμοῦμαι πάντοτε, ἐξηκολούθησε μετά τινα σιγὴν ἡ θεία μου, τὴν νύκτα ἐκείνην. Μετὰ τὴν συγκίνησιν καὶ τὴν ταραχήν, τὴν ὁποίαν ἐπροξένησεν εἰς ὅλους μας ὁ θάνατος προσφιλοῦς συγγενοῦς, ἐγὼ εἰσῆλθον εἰς τὸ δωμάτιόν μου, συντετριμμένη καὶ περίλυπος. Προσεπάθησα νὰ κοιμηθῶ ὀλίγον, ἀλλὰ τοῦτο ὑπῆρξεν ἀδύνατον. Κάτι τὸ φρικῶδες μοὶ ἐτάρασσε τὸ πνεῦμα· εἶδος φόβου καὶ τύψεως, ἐνῶ ἀπαύστως ἤρχετο εἰς τὸν νοῦν μου ἡ σκηνὴ τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ τοῦ Πέτρου, ἐξ μῆνας πρότερον καὶ μοὶ παρίστατο μεθ' ὅλων τῶν λεπτομερειῶν τὸ φίλημα, τὸ ὁποῖον μοὶ εἶχε δώσει.

Ἐσκεπτόμην ὅτι εἶχον μάθει ἄλλοτε, ὅτι ὑπόσχεσις ὅσον ἐλαφρῶς καὶ ἂν δίδεται, οὐδέποτε πρέπει ν' ἀθετῆται, καθόσον ἡ παράβασις φέρει πολλάκις ὀλέθρια ἀποτελέσματα, λυπηρὰς συνεπείας... Ὑπεσχέθης; Ἐκτέλεσον! Δὲν δύνασαι; Μὴ ὑπόσχεσαι... Αὐτὰ διενοούμην ὡς ἀνεμιμνησκόμην τὰς στιγμάς, ἃς εἶχον διέλθει πλησίον του καὶ τὰς εὐφύσκα θελκτικὰς καὶ ποιητικάς. Ἦτο ἐν ὄνειρον καὶ τὸ τέλος τοῦ ὀνείρου ἐπανήρχετο πάντοτε φοβερόν.... ὁ ἐφιάλτης τοῦ αἰφνιδίου αὐτοῦ θανάτου μοὶ συνέθλιβε τὴν καρδίαν, διότι μοὶ φαίνετο ὅτι ἤμην ἔνοχος, ὅτι ἐγὼ τὸν εἶχον φονεύσει τὸν νεανίαν αὐτόν, ὅστις ἐκοιμᾶτο ἐκεῖ εἰς τὴν οἰκίαν μου τὸν τελευταῖον του ὕπνον. Ἐσκεπτόμην ὅτι ἔπρεπε νὰ ὑπάγω πλησίον τοῦ πτώματός του, νὰ ἐπικαλεσθῶ τὴν συγγνώμην του, τὸ ἔλεός του καὶ νὰ ὁμολογήσω τὸ ἔγκλημά μου....

Δὲν ἐκρατήθην πλέον μεθ' ὅλην τὴν προκεχωρηκυῖαν ὥραν

τῆς νυκτός, ἐνεδύθην καὶ ἀνῆλθον. Ἡ μήτηρ σου ἦτο εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ νεκροῦ καὶ ἠγρύπνει.

— Σὺ εἶσαι; μοὶ εἶπεν ἐκπεπληγμένη...

— Ναὶ ἐγώ, ἀπήντησα, ἐπεθύμουν νὰ προσευχηθῶ στιγμάς τινας μόνη ἐδῶ!

Ἡ μήτηρ σου μὲ παρετήρησε καὶ τὸ βλέμμα της μὲ κατετάραξε, διότι ὑπέθεσα ὅτι ἐνόησε τί ἐσκόπουν νὰ πράξω ἐκεῖ, ἴσως τὸ ἐγνώριζεν ἤ..... τὸ ἐμάντευε.

Μοὶ εἶπεν ἁπλῶς:—Σᾶς ἀφίνω· δύνασαι νὰ προσευχηθῆς.

Ἐπάγωσα πρὸ τῆς λέξεως: «Σᾶς». Ναὶ, μᾶς ἄφινε μόνους, πρόσωπον πρὸς πρόσωπον, ἐμὲ τρέμουσαν, ἱκετευτικὴν καὶ αὐτὸν ἀκίνητον, μὲ χεῖρας ἡνωμένας καὶ ἐπ' αὐτῶν τὴν εἰκόνα τοῦ Ἐσταυρωμένου, ἐπὶ δὲ τῆς λευκῆς σινδόνος ἐσπαρμένα ἴα τινά. Τὸν παρετήρησα μὲ τὰ χαρακτηριστικὰ γαλήνια, τὴν μορφὴν κατάλευκον, φρικωδῶς ὠχράν. Ἦτο πολὺ ὡραῖος οὕτω, ἀλλ' εἶχεν εἰς τὸ ἐλαφρὸν μειδίαμα τοῦτο τὸ θλιβερόν, ὅπερ μοῦ συνέτριβε τὴν καρδίαν, μοῦ κατέθλιβε τὴν ψυχήν. Τὸ μειδίαμά του ὡμίλει. Ἐπὶ τῆς μορφῆς του ἀντανεκλᾶτο ἡ ὑστάτη του σκέψις καὶ ἡ σκέψις αὕτη ἦτο πικρά, ἀλγεινή Ἀκουσίως μου προσήλωσα τὰ βλέμματά μου ἐπὶ τῶν λευκῶν χειλέων του, τὰ ὁποῖα ὡραίαν τινὰ ἐσπέραν τοῦ φθινοπώρου μοὶ ἔδωκαν τὸ πρῶτον φίλημα.

Ἡ ἰδέα τοῦ φιλήματος αὐτοῦ ἐκαρφώθη εἰς τὸ πνεῦμά μου γλυκεῖα καὶ βασανιστική, ἀγνοῶ δὲ τί ἐντός μου μοὶ ἔλεγεν, ὅτι ὤφειλον εἰς αὐτὸν κάτι, ὅτι εἶχον ἱερόν τι χρέος ἀπέναντι ἐκείνου, ὅστις τόσον μὲ εἶχεν ἀγαπήσει καὶ συγχρόνως εἰς τὴν καρδίαν μου ἠσθανόμην ἄγνωστον συγκίνησιν, κατενόουν δὲ ὅτι αὐτὸν μόνον καὶ ἐγὼ ἠγάπων, ὅλος δὲ ὁ κόσμος τῶν χορῶν καὶ ἑορτῶν μοὶ ἐπροξένει φρίκην.

— Συγγνώμην Πέτρε! ἐψιθύρισα. Καὶ βραδέως ἐπροχώρησα πρὸς τὴν νεκρικὴν κλίνην, ἐπιθυμοῦσα ν' ἀποδώσω εἰς τὸν νεκρὸν τὸ ἐρωτικὸν φίλημα, τὸ ὁποῖον μοὶ εἶχε δώσει ζῶν.

Ὦ! ἦτο τρομερόν! ἡ μεγάλη λευκὴ ἐκείνη κλίνη μὲ τὴν εἰκόνα τοῦ Ἐσταυρωμένου, τὰ ἴα ἐκεῖνα! Ἠρέμα ὡς διὰ νὰ μὴ τοῦ προξενήσω κακόν, ἀπέθεσα τὰ χείλη μου ἐπὶ τῶν ψυχρῶν χειλέων του. Ὅταν ἀπεμακρύνθην, εἶχον τὴν κόμην κατάλευκον».

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ). **Ἀριστέα Ἀγγ. Καλαμᾶ**

ΑΝΘΗ ΤΟΥ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΥ

Ὁ ἀμάραντος εἶναι τὸ τελευταῖον δῶρον τοῦ φθινοπώρου. Οἱ ἀρχαῖοι ἐστόλιζον μὲ ἀμάραντον τὰς κεφαλὰς τῶν θεῶν, ἐνῶ οἱ ποιηταὶ συνέπλεκον τοὺς λαμπρούς του κλώνους μὲ τὰ σκοτεινὰ καὶ μελαγχολικὰ φύλλα τῆς κυπαρίσσου, θέλοντες νὰ φανερώσουν οὕτω, ὅτι ἡ λύπη των δι' ἐκλείψαντας φίλους συνεδέετο πρὸς τὴν ἀθάνατον μνήμην των. Ὁ Ὅμηρος λέγει ὅτι εἰς τὴν κηδείαν τοῦ Ἀχιλλέως οἱ Θεσσαλοὶ ἐπαρουσιάσθησαν μὲ τὰς κεφαλάς των, ἐστεφανωμένας δι' ἀμαράντων.

Ἡ δὲ βασίλισσα Χριστίνα τῆς Σουηδίας, ἥτις ἠθέλησε νὰ ἀπαθανατισθῇ, ἀποποιουμένη τὸν θρόνον καὶ ἐπιδιδομένη εἰς τὴν καλλιέργειαν τῶν γραμμάτων καὶ τῆς φιλοσοφίας, ἵδρυσε τὸ παράσημον τῶν ἱπποτῶν τοῦ ἀμαράντου Τὸ παράσημον τοῦτο εἶναι μετάλλιον χρυσοῦν ἐπὶ τοῦ ὁποίου ζωγραφίζεται ἄνθος ἀμαράντου ἐκ μίλτου μὲ τὰς ἑξῆς λέξεις: *Dolce nella* memoria—Γλυκεῖα εἰς τὴν ἐνθύμησιν.

Καὶ ἡ Κλημεντίνη Ἰσαύρου εἶχε τὸν ἀμάραντον ὡς ἔμβλημα τῆς ἀθανασίας.

Ἀλλὰ δὲν εἶναι μόνον ὁ ἀμάραντος τὸ ἄνθος τῆς ἀθανασίας, τὸ ἄνθος τῆς τιμῆς καὶ τῆς δόξης. Εἶναι καὶ ἡ δάφνη μὲ τὰ πλατέα φύλλα της καὶ μὲ τὸ μεγαλοπρεπὲς παράστημά της, ἡ δάφνη, ἧς τὰ φύλλα τόσα ἔστεψαν μέτωπα ἡρώων καὶ ἡμιθέων, ρητόρων καὶ φιλοσόφων, ἑστιάδων καὶ ἱερειῶν, ἀρχόντων καὶ αὐτοκρατόρων. Τὸ δένδρον τοῦτο αὐξάνει τόσον ἀφθόνως εἰς τὴν νῆσον τῶν Δελφῶν, παρὰ τὰς ὄχθας

τοῦ Πηνειοῦ ποτάμου, ὥστε οἱ ἀρχαῖοι ἀπέδιδον εἰς αὐτὸ τὴν δύναμιν νὰ ἀπομακρύνῃ τοὺς κεραυνούς, ἀκριβῶς διότι οὐδέποτε εἶχεν ἐκραγῆ κεραυνὸς παρὰ τὴν νησίδα ταύτην.

Ἡ ὡραία Δάφνη ἦτο θυγάτηρ τοῦ Πηνειοῦ. Τὴν ἠρωτεύθη δὲ παραφόρως ὁ Ἀπόλλων. Ἀλλ' ἡ Δάφνη ἦτο κόρη ἐνάρετος. Φοβουμένη δὲ μὴ παρασυρθῇ ἀπὸ τοὺς θερμοὺς καὶ πειστικοὺς λόγους τοῦ εὐγλωττοτάτου τῶν θεῶν, ἐδραπέτευσεν. Ὁ Ἀπόλλων τὴν κατεδίωξεν· ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν ἔτεινε τὴν χεῖρά του, ἵνα τὴν συλλάβῃ, ἡ νύμφη ἐπεκαλέσθη τὴν βοήθειαν τοῦ πατρός της Πηνειοῦ, ὅστις τὴν μετεμόρφωσεν εἰς δάφνην. Ὁ Ἀπόλλων, ὅταν ἠσθάνθη, ὅτι ἔσφιγγεν εἰς τὰ ἀγκάλας του τὸν ἀναίσθητον τοῦ δενδρυλλίου τούτου κορμόν, ἀπηύθυνε πρὸς τὴν ἐκλείψασαν νύμφην τοὺς ἑξῆς περιπαθεῖς λόγους:

«Ἀφοῦ οἱ θεοὶ ζηλοτυποῦντές με δὲν ἐπέτρεψαν νὰ γείνῃς ἰδική μου, ἔσο λοιπὸν τὸ δένδρον μου. Τὸ φύλλωμά σου εὐοίωνον πάντοτε, ἂς περιπλέκεται εἰς τὴν ἀσπίδα μου, εἰς τὸ τόξον μου, εἰς τὴν κόμην μου, ὡς θὰ στολίζουν οἱ κλάδοι σου τὰ μέτωπα τῶν νικητῶν. Τὸ φύλλωμά σου θὰ σεβασθοῦν πάντοτε οἱ κεραυνοὶ τῶν θεῶν καὶ ὡς ἡ πάροδος τοῦ χρόνου δὲν θὰ σκιάσῃ ποτὲ τὰ ρόδα τοῦ μετώπου μου, τὸ φύλλον σου ἂς διατηρήσῃ πάντοτε τὴν αἰωνίαν ἀνθηρότητά του.

Φιλανθὴς

ΧΟΡΟΙ

Οἱ χοροὶ δίδονται πάντοτε τὸν χειμῶνα. Ἡ διοργάνωσις χοροῦ εἶναι ἐπίσης δύσκολος, ὅσον καὶ ἡ διοργάνωσις γεύματος. Ἐὰν δὲν ἔχῃ τις εἰδικὴν αἴθουσαν χοροῦ, πρέπει νὰ σηκώσῃ τοὺς τάπητας καὶ τὰ ἔπιπλα ἐκ τῆς κοινῆς αἰθούσης τῆς ὑποδοχῆς, ἡ ὁποία ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει πρέπει νὰ εἶναι πολὺ εὐρύχωρος. Ἐὰν δὲν ἔχητε αἴθουσαν εὐρύχωρον, μὴ δίδετε χορούς.

Τοὺς μουσικοὺς τοποθετεῖτε ἢ εἰς παρακείμενον δωμάτιον, ἢ εἰς γωνίαν τινὰ τῆς αἰθούσης, τὴν ὁποίαν χωρίζετε μὲ δενδρύλλια καὶ θάμνους. Εἰς ἓν δωμάτιον τοποθετοῦν τραπέζας παιγνίων, ὅπου οἱ προκεχωρημένης ἡλικίας ἄνθρωποι διασκεδάζουν παίζοντες εἰς ἕτερον δὲ δωμάτιον, ὅπου αἱ μὴ χορεύουσαι κυρίαι καὶ δεσποινίδες μένουν, χωρὶς νὰ ὠθοῦνται ἀπὸ τοὺς χορεύοντας.

Πλὴν τῶν κοινῶν χορῶν, ἐπεκράτησε νὰ δίδωνται καὶ χοροί, φέροντες ἰδιάζοντα χαρακτῆρα. Χοροὶ λευκοί, εἰς οὓς προσκαλοῦνται μόνον νέοι καὶ νεάνιδες. Εἰς τὰς ἐξοχὰς δίδονται ἀγροτικοὶ χοροί.

Οἱ χοροὶ συνήθως ἐπισφραγίζονται μὲ δεῖπνον, εἰς τὸ ὁποῖον προσφέρονται κρέατα ψυχρά, χοιρομήρια, χαβιάρια, καρποί, γλυκίσματα καὶ τὰ παρόμοια.

Φίλη τοῦ χοροῦ

ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΝ
ΜΑΡΙΑΣ ΒΕΛΛΗ
ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πειραιῶς Παρθεναγωγεῖον τῆς κ. Μαρίας Βελλῆ δέχεται εἰσέτι μαθητρίας πρὸς ἐγγραφὴν καθ' ὅλον τὸν Ὀκτώβριον καὶ Νοέμβριον. Τὸ Παρθεναγωγεῖον τοῦτο μὲ καθηγητὰς καὶ διδασκαλίσσας ἐπιμελῶς καὶ ἄριστα κατηρτισμένας ἀνταποκρίνεται πληρέστατα εἰς τὸν προορισμόν του καταρτίζον ἄριστα τὰς ἐμπιστευμένας εἰς αὐτὸ μαθητρίας.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ ἄριστα κατηρτισμένη ζητεῖ παραδόσεις. Ἡ διεύθυνσις εἰς τὸ γραφεῖον μας.

Ἡ δις. Καρολίνα Νικολαΐεβιτς πρόσφυξ ἐκ Βώλου, ὡρολογοποιός, ἱδρύει ἐνταῦθα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου ἀρ. 20, ὡρολογοποιεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον βεβαίως κατὰ προτίμησιν θὰ κάμνουν αἱ κυρίαι τῶν Ἀθηνῶν ὅλας τὰς παραγγελίας των.

Τὴν νεαρὰν ἐπαγγελματίαν ὑπεστήριξεν εἰς τὸ ἔργον της ἡ Α. Μ. ἡ Βασίλισσα παρασχοῦσα αὐτῇ τὰ μέσα νὰ προμηθευθῇ τὰ ἐργαλεῖα τῆς τέχνης της. δι' ἧς θέλει ἐξασφαλίσει τὸν ἄρτον τῶν οἰκείων της.

J. SANDEAU

ΗΜΕΡΑ ΧΩΡΙΣ ΕΠΑΥΡΙΟΝ

(ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΗΣ GEORGES SAND)

Ἐγνώρισά ποτε μίαν μάμμην, ἡ ὁποία ἦτο ἡ θελκτικωτέρα μάμμη τοῦ κόσμου. Τὸ προσεχὲς φθινόπωρον συμπληροῦντι δύω ἔτη ἀπὸ τοῦ θανάτου της. Ἀπέθανεν εἰς τὴν πολυθρόναν της, ἐπὶ τοῦ ἐξώστου τῆς ἐπαύλεώς της, μὲ τὰς χεῖρας εἰς τὰς τῶν ἐγγονῶν της, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐστραμμένους πρὸς τὸν ἥλιον, ὅστις ἐκρύπτετο ὄπισθεν τῶν κιτρινιζόντων λόφων· Δύω ὥρας πρὸ τοῦ θανάτου της ὡμίλει ἀκόμη πρὸς τοὺς περιστοιχίζοντάς την φίλους μετὰ θρησκευτικῆς ἐλπίδος περὶ ἐπαγγελιῶν ἄλλης ζωῆς καὶ μὲ πολλὴν λογικὴν περὶ τῶν πραγμάτων τῆς παρούσης. Ὅταν ἠσθάνθη ὅτι αἱ δυνάμεις της τὴν ἐγκατέλιπον, ὅτι ἡ τελευταία στιγμὴ ἔφθασεν, ἔμεινε σιωπηλὴ καὶ δὲν μᾶς ἀπηύθυνε πλέον ἢ ὠχρὰ μειδιάματα. Διὰ μίαν στιγμὴν ἐστράφη μετὰ γλυκύτητος πρὸς τοὺς γηραιούς της φίλους, οἵτινες εἶχον παρακολουθήσει τὴν τύχην της, εἶχον συνδέσει τοὺς κλάδους τῆς ζωῆς των μὲ τοὺς κλώνους τῆς ἰδικῆς της, εἶχον ἀνθίσει μαζῆ τις ὑπὸ τὴν αὐτὴν ζωογόνον αὔραν καὶ εἶχον ἴδει ἀποφυλλιζομένην τὴν νεότητα των μετὰ τῆς ἰδικῆς της. Ἠθέλησε νὰ τοῖς ὁμιλήσῃ. Ἀλλ' αἱ λέξεις ἐξέπνευσαν εἰς τὰς χείλη της. Ἠρκέσθη εἰς ἓν βλέμμα μεστὸν στοργῆς καὶ εἰς μίαν ἐλαφρὰν τῆς χειρὸς κίνησιν καὶ ἐσβέσθη μετ' ἠρεμίας, χωρὶς αἱ πένθιμοι εἰκόνες τοῦ θανάτου νὰ τὴν περικυκλώσουν, χωρὶς οὐδεμία πόνου ἐκδήλωσις νὰ φθάσῃ μέχρι τῆς ἀκοῆς της, χωρὶς οὐδεὶς στεναγμὸς νὰ τὴν ταράξῃ, χωρὶς οὐδὲν δάκρυ νὰ ρεύσῃ ἐπὶ τῶν λευκῶν ὀστεωδῶν παρειῶν της.

Τὰ μικρά, γονυκλινῆ εἰς τὸν ἐξώστην, οὔτε ἀντελήφθησαν κἂν τὴν σκηνὴν ἐκείνην τῶν αἰωνίων ἀποχαιρετισμῶν, τὸ ἓν μάλιστα ἐξ αὐτῶν, ἱστάμενον ὄπισθεν τῆς ἀναπαυτικῆς ἕδρας τῆς μάμμης, ἔπαιζεν ἔτι μὲ τοὺς λευκοὺς τῆς ἀργυρᾶς κόμης της πλοκάμους. Εἴμεθα πέριξ της σιωπηλοὶ καὶ ὡς ἐν κατανύξει. Δὲν ἠκούοντο ἢ αἱ μελῳδίαι τῆς ἑσπέρας, ὁ θροῦς τῶν φύλλων, τὰ ὁποῖα ἔπιπτον εἰς τὸν κῆπον, ὁ ἀπομεμακρυσμένος ἦχος τῶν κωδώνων γειτονικῆς πόλεως, τὸ βέλασμα τῶν ποιμνίων τὰ ὁποῖα ἐπανήρχοντο εἰς τὸν σταῦλον καὶ τὰ ᾄσματα τῶν πτηνῶν τὰ μονότονα καὶ μελαγχολικά. Μεταξὺ τῆς φθινοπωρινῆς ἐκείνης ἑσπέρας καὶ τοῦ θανάτου τῆς ὑπάρξεως ἐκείνης, μεταξὺ τοῦ φαιοσκοτεινοῦ οὐρανοῦ, ὃν ὁ ἥλιος ἐγκατέλειπε καὶ τοῦ ὠχροῦ ἐκείνου καὶ ἠρέμου προσώπου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἡ ζωὴ ἔφευγεν, ὑπῆρχε τόση ἁρμονία σχέσεων καὶ συνθηκῶν, ὥστε τὸ δρᾶμα τοῦ ἐξώστου ἐφαίνετο ὡς σκηνὴ ἀποσπασθεῖσα ἀπὸ τῆς ἀγωνιώτης φύσεως, τῆς ὁποίας τοὺς χρωματισμοὺς ἦτο ἀδύνατον νὰ ἀποχωρίσῃ τις ἀπὸ τοὺς τῆς εἰκόνος τοῦ ἐκπνέοντος φθινοπώρου.

Ἔτσι ἀπέθανεν ἡ λατρευτὴ ὅλων γηραιὰ μάμμη. Ἐπειδὴ ἐξησφάλισεν εἰς κόσμον καλλίτερον λαμπρὰν θέσιν, τὰ παιδιὰ καὶ οἱ φίλοι της δὲν τὴν ζηλεύουν, ἀλλ' ἡ ἀνάμνησίς της ἀποτελεῖ τὴν ἐπὶ τῆς γῆς θρησκείαν των. Λείπει ἀπὸ πᾶσαν χαρά μας, αὐτὴ ἥτις ἦτο ἡ ζωὴ τῶν συναθροίσεών μας, ἡ ψυχὴ τῶν ἑορτῶν μας. Εἶχε πολλὰ ἴδει, πολλὰ αἰσθανθῆ, πολλὰ ὑποφέρει. Μὲ τὴν χάριν της, μὲ τὸ πνεῦμά της, μὲ τὴν σοφίαν της ἐπὶ ὅλων τῶν πραγμάτων συνήνου θησαυρὸν ἀνεκτίμητον, τὴν ἐπιείκειαν ἀπαύγασμα τῆς μακρᾶς πρὸς τὸν κόσμον πάλης της. Ἡ νεότης της ὑπῆρξε τρικυμιώδης. Ἀφοῦ δὲ κατηνάλωσε τὰ ὡραιότερά της ἔτη εἰς ἀναζήτησιν εὐτυχίας, εὗρεν αὐτὴν περὶ τὸ γῆρας εἰς τὰς ἀπολαύσεις τῆς οἰκογενείας, ἃς τόσον ἡ ποιητικὴ φαντασία της τὴν ἔκαμε νὰ παραγνωρίσῃ εἰς τὴν νεότητά της.

Μεταξὺ τῶν νέων, οἵτινες ἐλάμβανον παρ' αὐτῆς μαθήματα τῆς πείρας τῆς ζωῆς, ἤμην ἀναντιρρήτως ὁ μᾶλλον τακτικὸς καὶ στοργικός. Εἶχον διακρίνει ὑπὸ τὴν φαινομενικὴν εὐθυμίαν της κἄτι τὸ θλιβερὸν καὶ ὀδυνηρόν. Μοὶ ἐφαίνετο ἐνίοτε ὅτι ὅλη ἡ ἐπιείκεια τῆς καρδίας της ὑπέκρυπτε μεγάλην δόσιν σκεπτικισμοῦ καὶ πικρίας. Ἀνὰ πᾶσαν ἑσπέραν ὑπὸ τὴν μακρὰν δενδροστοιχίαν τῶν φιλυρῶν, αἱ ὁποῖαι ἐπλαισίουν τὸν κῆπον εἴχομεν μακρὰς συνομιλίας ἐπὶ τῆς ζωῆς, ἣν ἐκείνη ἐτελείωνε καὶ ἣν ἐγὼ μόλις ἤρχιζα τότε. Ξένος ἐκεῖ εἶχεν ἀντικαταστήσει τὴν οἰκογένειάν μου ἡ οἰκογένεια τῆς γηραιᾶς μάμμης, καὶ ὅταν μετέβαινα ἐκεῖ ἠσθανόμην ἀληθῆ εὐτυχίαν καὶ ἀπόλαυσιν. Ἀφοῦ ὡμιλήσαμεν ὅλοι μαζῆ περὶ διαφόρων πραγμάτων, ἀφοῦ ἔπαιζα μὲ τὰ παιδιὰ ἐπὶ τῆς χλόης, ἡ γηραιὰ μάμμη ἐστήριζε τὸν βραχίονά της εἰς τὸν ἰδικόν μου καὶ διηυθυνόμεθα πρὸς τὰς φιλύρας, ἐπαναλαμβάνοντες τὴν σειρὰν τῶν ἑσπερινῶν μας συνδιαλέξεων. Δὲν ἠξεύρω ἀκριβῶς ποῖον γόητρον συνέδεε τὸν ἕνα πρὸς τὸν ἄλλον. Νέος καὶ ἀνυπόμονος νὰ μάθω ἐζήτουν παρ' αὐτῆς τὴν πικρὰν τοῦ παρελθόντος πεῖραν. Ἐκείνη φοβισμένη πρὸ τοῦ γήρατος ἐζήτει ἴσως παρ' ἐμοῦ ἀκτῖνά τινα τῆς νεότητός της. Ὅπως δήποτε ἤμεθα πολὺ ἀγαπημένοι φίλοι. Μοὶ ἤρεσκεν ὑπερβολικὰ νὰ ἀνέρχωμαι μετ' αὐτῆς τὸν τρικυμιώδη τῆς ζωῆς της δρόμον, καὶ ηὐχαριστούμην ἰδιαζόντως, ὁσάκις ἠδυνάμην νὰ ἀποσπῶ σελίδας τινὰς ἐκ τοῦ βιβλίου τῆς ὑπάρξεώς της, ἔστω καὶ ἐὰν μόνον ἀπογοητεύσεις ἤντλουν ἐξ αὐτοῦ.

Ἐσπέραν τινὰ ἔφθασα βραδύτερον τοῦ συνήθους. Ἡ αὐλὴ ἦτο ἔρημος, καὶ οἱ ὑπηρέται μοὶ ἀνήγγειλαν ὅτι ἡ οἰκογένεια εἶχεν ἀναχωρήσει ἀπὸ πρωΐας εἰς ἐκδρομὴν καὶ ὅτι μόνη ἡ μάμμη εἶχε μείνει. Ὁ κόσμος, ὁ ὁποῖος τῆς ἐφαίνετο ἄλλοτε πολὺ μικρός, δὲν ἐξετείνετο πλέον δι' αὐτὴν πέραν τῶν φιλυρῶν, αἱ ὁποῖαι περιέβαλον τὸν κῆπον εἰς διπλοῦν κύκλον. Τὴν ἀντίκρυσα ἀμέσως βαδίζουσαν βραδέως καὶ μελαγχολικῶς. Ἦσαν αἱ πρῶται τῆς ἀνοίξεως ἡμέραι. Ὁ ἀὴρ ἦτο ψυχρὸς καὶ διαπεραστικός, ἔτρεξα λοιπὸν πρὸς αὐτὴν καὶ τὴν παρεκίνησα νὰ εἰσέλθῃ. Ἀλλ' ἐφάνη ὡς νὰ μή με ἤκουσε. Καὶ ἐστηρίχθη εἰς τὸν βραχίονά μου, παρασύρουσά με εἰς τὸν δρόμον της.

—Μάμμη, τῆς εἶπα— ὅλοι τὴν ἐλέγαμεν μάμμην — εἶσθε μελαγχολική; τί ἔχετε; τί νέφος ἐσκίασε τὸν ἥλιόν σας;

—Ὁ ἥλιός μου εἶνε πολὺ ὠχρός, ἀπήντησε, καὶ αἱ ἀκτῖνές του δὲν μὲ θερμαίνουν πλέον. Ναί, παιδί μου. Ἔχεις δίκαιον. Εἶμαι μελαγχολική· ἡ ἄνοιξις μὲ κουράζει καὶ δὲν μὲ ζωογονεῖ πλέον. Ἀναπνέω ὅλην τὴν ἡμέραν τὸν μεθυστικὸν ἀέρα τῶν νέων φύλλων, πατῶ μὲ τοὺς πόδας μου τὴν χλόην αὐτήν, ἀναπαύομαι ὑπὸ τὰ ἴα καὶ ὑπὸ τὰ ἄνθη καὶ σκέπτομαι μετὰ πικρίας, ὅτι ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι ἔχομεν μίαν μόνον ἄνοιξιν καὶ ὅτι δι' ἡμᾶς ὁ χειμὼν φθάνει πολὺ ταχέως.

ΕΝΩΣΙΣ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ

ΤΜΗΜΑ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΝ

ΓΥΜΝΑΣΤΗΡΙΑ

ΖΑΠΠΕΙΟΝ

Τὸ ἐκπαιδευτικὸν τμῆμα τῆς Ἑνώσεως τῶν Ἑλληνίδων ἀναγγέλλει, ὅτι ἀπὸ τῆς 15 Οκτωβρίου ἐ. ἔ. ἄρχονται τὰ τακτικὰ μαθήματα τῆς γυμναστικῆς.

Α'.

α') Διὰ παιδία ἄρρενα καὶ θήλεα ἀπὸ 6-10 ἐτῶν ὥρᾳ 10-11 π. μ. ἀνὰ πᾶσαν Δευτέραν, Τετάρτην, καὶ Παρασκευήν. Δίδακτρα δρχ. 8 κατὰ μῆνα δι' ἓν παιδίον· διὰ δύο ἀδελφοὺς δρχ. 12, διὰ τρεῖς δρχ. 15 προπληρωτέας.

β') Διὰ κοράσια 10—14 ἐτῶν ὥρᾳ 11—12 π. μ. ἀνὰ πᾶσαν Δευτέραν, Τετάρτην καὶ Παρασκευήν. Δίδακρα δρχ. 10 κατὰ μῆνα προπληρωτέας. Διὰ δύο ἀδελφὰς δρχ. 16, διὰ τρεῖς δρχ. 18.

γ') Διὰ δεσποίνας καὶ δεσποινίδας ὥρᾳ 11—12 π. μ. ἀνὰ πᾶσαν Τρίτην, Πέμπτην καὶ Σάββατον. Δίδακτρα δρ. 10 κατὰ μῆνα προπληρωτέας.

Β'.

Ἀπὸ 1 Σεπτεμβρίου ἐ. ἔ. ἤρχισεν ἐν τῇ αἰθούσῃ Ζαππείου νέα σειρὰ διδασκαλίας πρὸς μόρφωσιν διδασκαλισσῶν γυμναστικῆς αἵτινες ὑποχρεοῦνται νὰ φοιτῶσιν ἐπὶ ἓν ἔτος καθ' ἑκάστην, ὀφείλουσι νὰ παρακολουθῶσιν ἐκτὸς τῶν πρακτικῶν ἀσκήσεων καὶ τὰ ἑξῆς θεωρητικὰ μαθήματα· Ἱστορίαν τῆς γυμναστικῆς, ἀνθρωπολογίαν, ὑγιεινήν, στοιχεῖα ἀνατομίας ὀρθοπαιδικὴν γυμναστικήν. Εἰς δὲ τὸ τέλος τοῦ ἔτους, ἤτοι περὶ τὸ τέλος Αὐγούστου, ἐξεταζόμεναι ἐνώπιον ἐπιτροπῆς λαμβάνουσιν ἐπίσημον πτυχίον Γυμναστικῆς.

Ὧραι διδασκαλίας 4 $^1/_2$—6 μ.μ. καθ' ἑκάστην. Δίδακτρα δρ. 3 κατὰ μῆνα προπληρωτέας.

ΑΙΘΟΥΣΑ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ΓΥΜΝΑΣΤΗΡΙΟΥ

ΟΔΟΣ ΠΑΤΗΣΙΩΝ

Ἐν τῇ αἰθούσῃ ταύτῃ θὰ διδάσκωνται ἅπαντα τὰ ἀνωτέρω μαθήματα, πλὴν τῆς σειρᾶς μαθημάτων πρὸς μόρφωσιν διδασκαλισσῶν γυμναστικῆς.

Αἱ ἐγγραφαὶ δι' ἀμφοτέρας τὰς αἰθούσας γίνονται ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ τμήματος τῆς Ἑνώσεως ὁδὸς Καποδιστρίου ἀρ. 30 (γωνία ὁδοῦ Πατησίων) 10-12 π. μ. καθ' ἑκάστην.

Ἐκ τοῦ Γραφείου τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ Τμήματος

Παρακαλοῦνται θερμῶς αἱ κ. κ. συνδρομήτριαι αἱ καθυστεροῦσαι μέχρι σήμερον τὰς συνδρομάς των νὰ σπεύσουν *ἐπὶ τέλους* νὰ ἀποστείλουν αὐτάς. Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀπευθύνομεν καὶ πρὸς τὰς κ. ἀνταποκριτρίας ὡς καὶ πρὸς τοὺς κ. ἀνταποκριτάς μας νὰ ἐπισπεύσουν τὴν εἴσπραξιν καὶ ἀποστολὴν τῶν καθυστερουμένων, διότι ἡ ἀταξία αὐτὴ τῶν εἰσπράξεων καταντᾷ ἀνυπόφορος.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ

Ἡ κ. Ἐμκέ, ράπτρια πτυχιοῦχος Εὐρωπαϊκῶν ἐργοστασίων, μετὰ μικρὰν ἐξ Ἀθηνῶν ἀνὰ τὴν Εὐρώπην ἀπουσίαν ἐπανελθοῦσα, ἵδρυσε καὶ πάλιν νέον ἐργοστάσιον ραπτικῆς ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ ἀρ. 51.

Ἡ παλαιὰ πολυπληθὴς πελατεία τῆς κ. Ἐμκέ, θὰ τὴν εὕρῃ πάντοτε πρόθυμον εἰς ἐκτέλεσιν πάσης παραγγελίας φορεμάτων καὶ ἐπανωφορίων, πᾶσα δὲ κυρία προσερχομένη εἰς τὸ ἐργοστάσιόν της δύναται νὰ ἔχῃ τὴν βεβαιότησα ὅτι εἰς πᾶσαν παραγγελίαν της θὰ εὕρῃ εἰς συνδυασμὸν τὴν καλαισθησίον μὲ τὴν δεξιότητα καὶ τὴν οἰκονομίαν.

Ὁδὸς Ἑρμοῦ ἀριθ. 51.

— Ναί, τῇ ἀπήντησα. Ἀλλὰ λέγουν ὅτι θὰ ἀνθίσωμεν καὶ πάλιν εἰς κόσμον ὡραιότερον, ὅπου ἡ ἄνοιξις εἶναι αἰωνία.

— Πιθανόν, εἶπεν· ἀλλ' ὅσον ὡραῖα πράγματα καὶ ἂν μᾶς διηγοῦνται διὰ τὸν κόσμον αὐτόν, δὲν ἀφίνομέν ποτε χωρὶς λύπην τὸν ρυπαρὸν καὶ θλιβερὸν πλανήτην μας.

Ἐπωφελήθην τῶν μελαγχολικῶν διαθέσεών της, ὅπως τῇ ἀναγγείλω θλιβεράν τινα εἴδησιν.—Εἰξεύρετε, τῇ εἶπον, σχεδὸν ἀδιαφόρως, ὅτι ὁ Μάριος ἀπέθανε;

— Ὁ Μάριος ἀπέθανεν; ἀνεφώνησε, σταματῶσα ἀποτόμως· τὸ πρόσωπόν της ἐπρόδιδε τρόμον, ἀλλ' ὄχι πόνον. Ὦ! ἅγιε ἐγωϊσμέ! Μὲ τὴν πάροδον κάθε ἔτους ξηραίνεις εἰς τὴν καρδίαν μας ὡραῖόν τι αἴσθημα, σβύνεις εὐγενῆ τινα πηγήν· σὺ δὲ μόνον ἀνθεῖς καὶ αὐξάνεσαι· ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ, πλέον κραταιὸς καὶ ἀκατάβλητος, ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τῆς ψυχῆς μας. Ἡ μάμμη εἶχεν ἄλλοτε ἀγαπήσει πολὺ τὸν Μάριον κατὰ τὰ ὡραιότερα τῆς ζωῆς της ἔτη. Ἀλλ' ὁ ἔρως οὗτος εἶχε συντριβῆ ὡς ὅλοι οἱ ἐπὶ τῆς γῆς ἔρωτες. Λοιπὸν ἡ εἴδησις τοῦ θανάτου τοῦ Μαρίου οὐδὲν ἄλλο αἴσθημα ἐνέπνευσεν εἰς τὴν μάμμην, εἰμὴ τὸν φόβον ὅτι καὶ τὸ ἰδικόν της τέλος ἦτο ἐγγύς. Ἀ! ὁ Μάριος ἀπέθανε πολὺ νέος, εἶπε· βεβαίως πολὺ νέος· ἦτο μεγαλήτερός μου.

Καθ' ὅλην τὴν ἑσπέραν ἐκείνην ἡ μάμμη μοὶ ὡμίλει περὶ τοῦ Μαρίου, χωρὶς ἐν τούτοις νὰ ἀφίσῃ νὰ τῇ διαφύγῃ λέξις συμπαθείας καὶ στοργῆς, πρὸς ἐκεῖνον, ὅστις δὲν ὑπῆρχε πλέον.

— Θεέ μου! ἀνέκραξα μετ' ἀληθοῦς πόνου. Ὅλα λοιπὸν τὰ αἰσθήματα τελειώνουν οὕτω εἰς τὸν κόσμον αὐτόν; Δὲν μένει λοιπὸν τίποτε ἢ μαῦροι δαυλοὶ ἀπὸ τὸ πῦρ αὐτό, τὸ ὁποῖον εἰς τὴν νεότητα τοιαύτας ἀποδίδει φλόγας; Μάμμη! ἡ ζωὴ εἶναι λοιπὸν τόσον σκοτεινή, ὅσον μοῦ τὴν παριστᾶτε ἐνίοτε;

— Γιέ μου, μοὶ ἀπήντησε, κτυπῶσά με ἐπὶ τοῦ ὤμου, εἴθε μετὰ δεκαπέντε ἔτη νὰ δύνασαι νὰ μοὶ ἀπευθύνῃς τὴν αὐτὴν ἐρώτησιν. Βλέπεις, παιδί μου, προσέθηκεν, ἐὰν ἡ ζωή μας εἶναι κακή, πταίομεν ὅλοι μας. Ὥστε δὲν πρέπει νὰ τὴν αἰτιώμεθα. Ὁ Θεός, παιδί μου, ὑπῆρξε γενναιότατος διὰ τὰ δημιουργήματά του, ἀλλ' ἡμεῖς καταστρέφομεν τὴν ἁρμονίαν τοῦ ἔργου του. Τί θὰ σοῦ εἴπωμεν, λοιπόν, θεὲ, τὴν ἡμέραν καθ' ἣν θὰ μᾶς ζητήσῃς λογαριασμὸν τῶν θησαυρῶν, οὓς μᾶς ἐνεπιστεύθης; Ὅμοια πρὸς τὰ ἀρώματα τῆς Ἀνατολῆς, τὰ ὁποῖα ἀφίνουν τὸ ἄρωμά των εἰς τὸ δοχεῖον, τὸ ὁποῖον τὰ περιεῖχε πάντοτε, τὰ διάφορα αἰσθήματα ἠδύναντο καὶ ἐξαντλούμενα ἔτι νὰ ἀφίνουν εἰς τὴν ψυχήν μας γλυκείας ἀναμνήσεις.

Ἀλλ' εἰς ποίαν ψυχὴν ἡ ἀνθρωπίνη ἀγάπη ἠδυνήθη νὰ ἀναπτυχθῇ, χωρὶς νὰ καταστρέψῃ τὴν ἀρχικὴν αὐτῆς ἀγνότητα;

Καὶ ποία καρδία ἔμεινεν ἀδηλητηρίαστος ἀπὸ τὴν ἀγάπην, ἡ ὁποία μὲ τόσον ζωηρὰ χρώματα μᾶς κάμνει ἑκάστοτε τὴν ἐμφάνισίν της; Ὦ! παιδί μου! Εἴμεθα ἄξιοι τῆς τύχης μας, ἄξιοι τῶν συμφορῶν μας. Ὁ ἔρως τῶν ἀνθρώπων ὁμοιάζει πρὸς τὰ φύλλα τοῦ φθινοπώρου, τὰ ὁποῖα δὲν πίπτουν παρὰ ὅταν ὁ ἥλιος καὶ ὁ ἄνεμος τὰ κιτρινίσῃ καὶ ἀποξηράνῃ, καὶ τὰ ὁποῖα πατῶμεν ἀδιαφόρως ὑπὸ τοὺς πόδας μας, χωρὶς νὰ ἀναμιμνησκώμεθα ὅτι πράσινα ἄλλοτε καὶ ζωηρὰ ἐσκίασαν τὰς κεφαλάς μας. Εἴμεθα τόσον ἀγνώμονες πρὸς εὐτυχίαν, ἥτις δὲν ὑπάρχει πλέον. Ὀλίγαι ἡμέραι ἀνίας καὶ ἀηδίας ἐξαλείφουν ἔτη ὅλα εὐτυχίας.

(Ἀκολουθεῖ).